

[Jens Jensen.]

dag for deres Indsats under Verdenskrigen. Søfolkene har ved deres Krigstjeneste bidraget til at skaffe Danmark en Plads i De Forenede Nationers Rækker, en Plads, som vi i høj Grad maa være dem taknemmelige for.

Bouet: Den enstemmige Tilslutning, som det foreliggende Lovforslag fik i det andet høje Ting, vil ganske naturligt blive efterfulgt af en lige saa enstemmig Tilslutning her i Tinget, thi er der nogen Stand, som fortjener en officiel Tak og Anerkendelse fra det danske Folk, er det den søfarende Stand. Paa et Tidspunkt, hvor man endnu ikke ude i den store Verden kunde vide, hvordan den danske Befolknings Indstilling var over for den tyske Besættelsesmagt, tonede Sømændene rent Flag og gav maaske ved deres Eksempel de allierede, som kæmpede for Ret og Folkefrihed, en Anelse om, hvorledes det danske Folk vilde stille sig i det lange Løb. Jævnt og bramfrit, som det nu engang er Sømændens Skik, udførte de deres farefulde Gerning uden at stille Krav om nogen som helst Forret. Og farefuldt — det var deres Job derude. I Tiden indtil Maj Maaned havde 1 281 danske Sømænd ofret Livet under Krigen. Trods den Fare, de var udsat for, følte de det som en Pligt at udføre deres Gerning, og Farerne skræmmede dem ikke. Blev deres Skib torpederet eller minesprængt, søgte de anden Hyre, og de lod sig ikke anfægte af de Farer, de var ude for.

Men søger de ikke noget fremfor andre, nærer de dog sikkert det Haab, at de i deres fremtidige Gerning, saa vidt gørligt, maa blive stillet paa samme Fod som deres lige-stillede paa Landjorden eller faa en rimelig Erstatning for, hvad der mangler i saa Henseende, og det er at haabe, at det Arbejde, der er forberedt med Hensyn til internationale Bestemmelser vedrørende Søfolkernes Forhold, bliver til Virkelighed, saa at Konkurrenceforholdene paa dette Omraade for Skibsfartens Vedkommende bortelimineres. Men skal det Løfte, som den højtærede Søfartsminister gav i det andet høje Ting ved Forelæggelsen og her i Dag om, at Sømændenes Gerning under Krigen ikke skal blive glemt, holdes, maa man have for Øje, hvorledes Sømændens Lod er. Hans

daglige Hjem er den begrænsede Plads, som Skibet afgiver, og specielt det Kammer, som er stillet til hans Raadighed, og hvor der ofte bor flere sammen. Han kan, som Forholdene nu engang er, ikke som Folk paa Landjorden efter Fyraften samles med sin Kone og sine Børn eller komme sammen med sine Venner. Han maa paa dette som paa saa mange andre Omraader lide et Afsavn. Og selv om man nu kan sige, at Sømændene selv har valgt sit Kald og vidste, hvad han gik ind til, bør Bestræbelserne efter min Mening gaa ud paa saavel fra Regeringens og Rigsdagens som fra privat Side at skabe saa gode Forhold som muligt for Sømændene; thi ligesom vi har det under Krigsforhold, vil vi ogsaa i Fremtiden have Brug for en dygtig og modig Sømandsstand, der ikke med Rette er utilfreds.

Hvad selve Lovforslaget angaar, skal jeg kun opholde mig ved § 2. Det havde maaske været heldigt, om den højtærede Minister havde haft en Dispensationsret med Hensyn til Tidspunktet den 1. Maj 1947. Det er mig bekendt, at Japanerne har interneret Skibsbesætninger, og man har i lang Tid ikke haft Underretning fra disse Søfolk. Vi haaber alle, at Krigen derude i Østen snart maa være forbi, men ingen af os ved, hvornaar det sker, og hvorledes en interneret saa kan komme hjem. Da det samme Spørgsmaal blev stillet til den højtærede Minister i det andet høje Ting, svarede den højtærede Minister, at i saa Tilfælde maatte man tage Spørgsmaalet op, men det er en lidt lang Vej at gaa, hvis man skal vedtage et Lovforslag for saadanne forhaabentlig enkelte Tilfælde. Men jeg gaar naturligvis ud fra, at Ministeriet, hvis saadanne Tilfælde kommer til at foreligge, vil ordne Sagen paa bedste Maade.

Jeg skal med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget paa det bedste til hurtig Gennemførelse.

Anna Westergaard: Under den beskedne Titel Forslag til Lov om Hjemrejse og Ferie m. m. for søfarende skjuler der sig intet mindre end den danske Stats Velkomst og Tak til de søfarende, som har virket i De Forenede Nationers Interesse under Krigen, og som nu ønsker at vende hjem. Danmark gør hermed det samme, som gennemføres i